

Of het nou een verregende poes betreft, of een bekende voetballer met opgestoken paraplu, het schuin uit beeld kijken heeft iets magisch. Regen maakt daarbij de vervreemding van het plaatje compleet, het versterkt elkaar. Daar waar de blik al aangeeft gefocust te zijn buiten het hier en nu, letterlijk op iets in de verte, voorbij de horizon of voorbij het moment dat het beeld werd vereeuwigd, sluit de regen zich bij aan bij de boodschap: Wegwezen van hier, ‘this-is-not- the-place-to-be.’

Wat is dat toch, wat maakt het zo intrigerend als iemand op een afbeelding je niet aankijkt of schuin langs je weg kijkt? Letterlijk genomen ‘ziet iemand je niet staan’, iets anders buiten beeld trekt immers de aandacht en is daarmee interessanter dan jij, de toeschouwer. Hoe dan ook is elke vorm van deelname bij voorbaat al uitgesloten. Op het moment dat de foto genomen is, is voorgoed beslist dat jij nooit deelgenoot zult kunnen worden van dat wat er in de verte waargenomen wordt, of van de overpeizing die de hoofdpersoon door het hoofd schiet. (Tenzij je zelf de foto gemaakt hebt en een praatje erover hebt aangeknoopt met de persoon in kwestie). Dit maakt het suggestieve gehalte van zo’n beeld beeld zeer groot. Als reactie op de in beeld gebrachte mijneraar, is de kans groot dat de toeschouwer op zijn beurt eveneens aan het overpeinzen slaat, gissend wat er eventueel aan de hand zou kunnen zijn, in het niemandsland aan de overkant.

Een blik buiten het kader kan het in beeld gebrachte dier of de betreffende persoon ook isoleren van zijn omgeving. Niet alleen telt de toeschouwer niet mee, die niet in de ogen gekeken wordt, ook de omgeving wordt volslagen genegeerd. (afhankelijk van de richting waarin de persoon kijkt). Iets kennelijk zeer belangrijks roept alle aandacht en focus op. Voor eens en voor altijd, net zo lang als het intrigerend blijft deze persoon tot in de oneindigheid te observeren.